

Luleå Konstförening har tillsammans med Konstens Hus inbjudit till vårsalong under temat Blues. Det är ett lovvärt initiativ, för den jurerade salongen är ett bra forum för icke etablerade att bedömas och ställa ut på samma villkor som yrkeskonstnärer. Sådant sörjer för nya impulser och konstnärlig återväxt, dessutom röner salongerna ofta stort publikintresse. Liljevalchs t.ex. har av ekonomiska skäl inte råd att lägga ner sin vårsalong, trots att många intendenterna under årens lopp försökt detsamma. Man klarar sig helt enkelt inte utan salongens biljettintäkter. För de yrkesverksamma konstnärerna är medverkan i jurerade utställningar ett av flera kriterier för att erhålla statlig utställningsersättning administrerad via Sveriges Konstföreningars Riksorganisation.

Salongerna är således viktiga på många plan. Vårens salong på Konstens Hus höll nästan på att gå i stöpet, så organisatorerna fick ringa runt och påminna folk. Det var inte så konstigt eftersom man gick ut med annonseringen i början av december. Man förväntade sig att konstnärerna dels skulle göra konstverk som passade temat, dels diafotografera dem utan tanke på den tid det tar för framkallning och helgstängda fotolabb. I början av januari, efter firandet av jul, nyår och trettonhelg skulle konstnärerna lämna in sina dior för bedömning. Resultatet kan naturligtvis inte bli annat än uppdukning av gammal skåpmat som för dagen och temat garnerats med nya titlar, vilket också den gleshängda, lite tunna utställningen bär vittnesbörd om. Elva konstnärer med 26 verk fann juryns gillande. Några nya namn serverades bland de redan etablerade. Syskonen Robert och Susanne Nordlund har inte synts tidigare i sådana här sammanhang, inte heller Lars Lundqvist som verkar vara den ende som verkligen har målat inför utställningen. Inte för att hans bidrag skiljer sig så mycket från sånt som jag har sett tidigare, annat än att han tycks ha hittat ett något stringentare formspråk. Att Brita Weglin börjat arbeta med emalj är väl också något nytt i sammanhanget, annars såg man inga särskilda överraskningar eller någon speciell lyhördhet inför temat hos de övriga deltagarna. De visade, oaktat temat, vad de brukar visa. En återkommande jurybedömd länsalong är bra för vårt konstliv och jag hoppas att årets organisationsmiss inte skall avhålla Luleå Konstförening och Konstens Hus från att i fortsättningen arbeta med och för en salong.

Bertil Sundstedt